

Minister, men naturligvis ogsaa til de Partier, der i øvrigt har den politiske Magt, at de søger at sætte sig ind i den Stemning, den Opfattelse, der naturligt maa herske blandt Arbejderne, at de gør sig klart, at det neppe kan tjene nogens berettigede Interesser at faa brudt det neutrale Forhold, der hidtil har bestaaet fra Statens Side overfor Arbejdernes Lønansliggender.

Med Hensyn til Enkeltheder i Lovforslaget og specielt i dette Afsnit om ekstraordinær Arbejdsløshed vil jeg, da der jo altsaa, selv om man tog det Afsnit ud af Loven, maaske kunde blive Tale om at lovgive paa særlig Maade herom, dog sige, at den Maade, hvorpaa disse Midler skal tilvejebringes, har visse Mærkeligheder. Der er Tale om, at Arbejdsgiverne gennemsnitlig skal betale 10 Kr. pr. Arbejder til denne Fond. Jeg ved, at der i Arbejdsgiverkredse er megen Misstemning overfor dette. Jeg skal ikke blande mig i, om det er berettiget eller ikke, hvorvidt det er rimeligt at paalægge Arbejdsgiverne denne Byrde eller ikke. Der er jo mange Arbejdsgivere, der i Øjeblikket med Rette kan sige, at deres Bedrifter virkelig ikke levner dem Midler til at betale 10 Kr. pr. Arbejder til dette Formaal. Derimod synes jeg, at de Arbejdsgivere, der reagerer, har nogen Ret i en Betragtning, som er gjort gældende overfor mig, nemlig at det altsaa er Meningen efter dette Lovforslag, at den Byarbejdsgiver, som fæster en Karl paa Maanedsløn til sit Pakhus, sit Lager, sin Gaard, eller hvad det nu maatte være, skal betale nogle Kroner som Afgift til hans Arbejdsløshedsforsikring, medens den Landarbejdsgiver, der fæster en Karl paa $\frac{1}{2}$ Aar, slipper for at betale. Arbejdsgiverne siger — og jeg synes med nogen Ret —, at det kan ikke være rigtigt, der maa her være indløbet en Misforstaaelse eller en Fejl i Lovforslaget, thi det, om man fæster Karlen paa Maanedsløn eller Halvaarsløn, kan dog ikke være afgørende for, hvorledes Arbejdsgiveren skal være stillet med Hensyn til Bidragydelse til Arbejdsløshedsforsikring. Men det er jo ogsaa muligt, at jeg har misforstaaet det hele. Jeg skal altsaa foreløbig indskrænke mig til at spørge den højtærede Minister, om jeg har forstaaet det rigtigt, om der virkelig skal gøres den Forskel paa Arbejdsgiverne, om virkelig nogle skal fritages for at betale, endskønt de beskæftiger Arbejdere, medens andre skal betale 2 eller 10 Kr., eller hvor meget det nu bliver. Og hvis det nu er saadan, hvorfor skal det da være saadan? Der maa jo være en fornuftig Be-

grundelse for alt her i Verden, ogsaa for dette. De Arbejdsgivere, der har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, har ikke kunnet opdage den, men naturligvis er den der. Jeg afventer altsaa den højtærede Ministers fornuftige Begrundelse af dette. Der var en Mand — det skal jeg dog ikke undlade at nævne —, der i Gaar sagde: Var det ikke nemmere i Stedet for alle disse Bestemmelser at skrive: Alle Arbejdsgivere, som ikke er Venstremænd, skal betale saa og saa mange Kroner til Arbejdsløshedsforsikringen? Jeg ved ikke, om det passer, men jeg henstiller altsaa Tanken til Overvejelse, saaledes som jeg selv har faaet den henstillet.

Videre skal Arbejdsløsheds-kasserne betale 5 pCt. af det ordinære Medlemsbidrag, og de skal endvidere straks tilskyde 1 Mill. Kr., som her ligger i de Krisefonds, der er oprettet af Arbejdsløsheds-kasserne selv. Endelig skal Staten tilskyde 7 Mill. Kr. efterhaanden. Jeg synes, at det i det hele er en noget kunstig Ordning, og navnlig maa jeg gøre den principielle Betragtning gældende, at Imødegaaelsen af Kriser, saaledes som de kan indtræde, dog retteligt maa siges at være en Samfundsopgave; man skrider ind imod dem efter Beslutning fra Samfundets Side, og Samfundet maa derfor sørge for at skaffe de nødvendige Midler til Bekæmpelse af dem i hvert enkelt Tilfælde. Jeg synes derfor, at principielt maa Beskatning siges at være den eneste naturlige Vej at tage Penge paa fra Arbejdsgiverne, eller hvem der i øvrigt skal betale, for til enhver Tid at imødegaa Kriser. Om man saa vil gøre det ved Aar efter Aar at henlægge nogle Penge til dette Formaal eller ved at skaffe Pengene og bruge dem, naar det er paakrævet, kan vi altid tale nærmere om. Bevares, jeg skal ikke afgørende sætte mig imod, at Arbejdsgiverne kommer til at betale et særligt Bidrag, men dette er jo blot en anden og ny Form for Beskatning, som ogsaa den foregaaende ærede Taler, det ærede Medlem Hr. Kayser, udtalte. De Penge, som Arbejdsgiverne her skal betale, bliver selvfølgelig lagt paa Arbejdet; det Stykke Arbejde, man skal have udført, bliver belastet med disse 2 eller 10 Kr. for hver Arbejder. Det kan jo være, Beregningen bliver lidt flot, saa at Overprisen for Arbejdet endda bliver højere, end den behøvede at blive, og i alt Fald var det jo adskilligt lettere og rimeligere at tage Pengene direkte gennem Beskatning.

Men Rekordene i dette mærkelige Afsnit synes jeg unøgtelig er slaaet dør, hvor der er Tale om denne Krisefonds Bestyrelse.